

Sygn. akt V CSK 156/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko K. S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.),

sprowadzającego się do pytania, czy uczniowie techników górniczych, którym K. SA w umowie z gminą zobowiązała się zapewnić zatrudnienie po zakończeniu edukacji, mogą dochodzić roszczeń przeciwko K. na podstawie art. 393 § 1 k.c. lub art. 393 § 1 k.c. w zw. z art. 389 § 1 k.c., gdy zatrudnienie nie zostanie im zaoferowane. Skarżący powołał się też na potrzebę rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy zgłoszonych w skardze zarzutów naruszenia prawa procesowego, ale nie sprecyzował, w związku z którą podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostaje ta okoliczność.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i podanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Zagadnienie sformułowane przez skarżącego nie ma cech określonych wyżej. Roszczenia, jakich można skutecznie dochodzić na tle stosunku prawnego wykreowanego umową zależy przede wszystkim od rodzaju zobowiązań zaciągniętych przez jej strony. Stronom umowy przedwstępnej w rozumieniu art. 389 § 1 k.c. przysługują roszczenia określone w art. 390 k.c., co nie wymaga szczegółowego objaśniania, a jedynie zwrócenia uwagi, że Sad Apelacyjny trafnie wskazał na ograniczenie odpowiedzialności odszkodowawczej w związku z niewykonaniem umowy przedwstępnej do tzw. negatywnego interesu umownego.

Problem w tym, że nie każde zobowiązanie się stron do określonego zachowania w przyszłości prowadzi do zawarcia umowy przedwstępnej. Dla zawarcia takiej umowy strony muszą złożyć oświadczenia woli obejmujące wszystkie istotne postanowienia umowy przyrzeczonej, pozwalające na niewątpliwe zidentyfikowanie jej charakteru oraz przynajmniej tych elementów jej konstrukcji, które w świetle ustawy trzeba uznać za *essentialia negotii*. Ocena, czy konkretne zobowiązanie spełnia powyższe wymagania nie leży w płaszczyźnie dokonywanej abstrakcyjnie wykładni budzących wątpliwości przepisów prawa i wyjaśniania wątpliwości powstających w związku z ich wykładnią, lecz wiąże się ze stosowaniem prawa w odniesieniu do ustalonych okoliczności faktycznych. Sąd Najwyższy nie jest kolejną instancją merytoryczną w sprawie. Przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie mógłby zresztą wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.); związany byłby także ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.